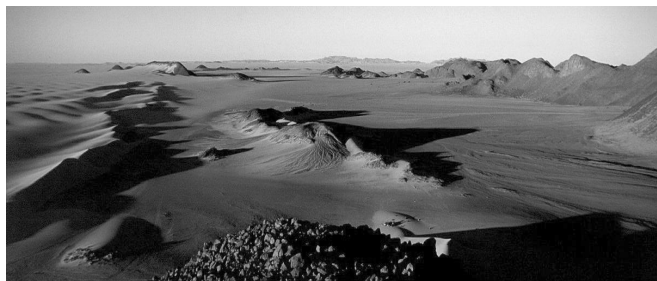

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2009 / 10

Akik könnyhullatással vetnek...

Harminc év után is fülemben csengnek még a szavai. Missziói iskolába jártam, Doktor Dell Tarr volt az antropológia tanárunk. „Korábban nem tudtam mit kezdeni a 126. zsolttal – mondta beszámolójában –, míg ott nem jártam egyszer a Sahel-övezetben, melynek 6500 kilométer széles szavannacsíkja délen a Szaharához csatlakozik. A Sahel-zónában csupán négy hónapig hull csapadék: májusban, júniusban, júliusban és augusztusban. Utána nyolc hónapon át egyetlen csepp eső sem esik. A szárazságtól a talaj finoman megrepedezik, aztán szakadások képződnek Rajta, mit a kiszáradt bőrön. A Szahara pusztai szele felkavarja a port több száz méter magasra, mielőtt lassan végighúzza Nyugat-Afrika felett, s a finom port rászitálja az egész vidékre. Az berakódik az ember szájába, behatol az órába és megállítja. És az egész évre szükséges gabonát természetesen a négy hónap alatt kell elvetni és learatni. Kis földecskéiken az ott lakók kölest és maniókát termesztnek.

Október és november – pompás hónapok. Tele a csűr. Az emberek táncolnak, énekelnek. Kétszer étkeznek naponta. A kölest kövek közt liszté őrlik, és kását főznek belőle. A ragacsos masszából ujjukkal gombócokat formálnak, és bizonyos szósza mártogatva, forrón eszik. Megfekszik a gyomrot, nehezen tudnak aludni tőle.

Jön a december, a gabonakészlet lassan fogy. Sok család elhagyja a reggelit. Januárra ötven családból talán egy tudja biztosítani naponta a kétszeri étkezést. Februárra szűkebb lesz a vacsora is, és márciusra úgy megfogyatkozik, hogy a gyerekek betegek lesznek. Napi fél adaggal senki nem marad soká egészséges.

Április az a hónap, mely valósággal üldöz gondolatban. Ilyenkor alkonyat idején mindig hallani lehet a csecsemők siránkozását. Napok telnek el, hogy semmi egyebet nem kapnak, csupán egy csésze köleslisztből készült nyákot.

Aztán mi történik egyszer? Hat-hétéves fiúcska fut az apjához izgatottan 'Papa, papa, van gabonánk!' – kiáltja. 'Fiam, tudod jól, hogy hetek óta semmi gabo-

nánk nincs' – felel az apa. 'Igenis van! – bizonygatja a fiú. – Odaát, a kecskeistállóban lóg egy bőrszak a falon. Felálltam egy köre, és belekotortam a kezemmel. Papa, gabona van benne! Add oda maminak, hogy lisztet csinálhasson, és akkor a hasunk ma éjjel jól fog aludni!' Az apa mozdulatlanul áll. 'Nem lehet, fiam – nyögi ki keservesen. – Az a jövő évi vetőmag. Egyetlen reményiségünk az éhhalállal szemben. Várunk az esőre, s ha megérkezik, azt a magot el kell vetnünk.'

Végre májusban megjön az eső. És akkor a kisfiú értetlenül nézi, hogy apja leemeli a zsákot a falról, és valami felfoghatatlant tesz: ahelyett hogy éhségtől legyengült családját megelégtíteni, kezébe veszi az értékes gabonamagvakat és eldobálja. Könnyes szemmel szórja a porba. Miért teszi? Mert hisz az aratásban! De a vetés úgy fáj neki, hogy sír közben.

Afrikai lelkészek, ha a 126. zsolttal prédikálnak, azt mondják: 'Ez Isten aratási törvénye. Ne várd, hogy utóbb örvendezni fogsz, ha nem vagy hajlandó könnyhullatással vetni.'

Közülünk hányan vetettek könnyekkel a szemükben! Talán évek óta imádkozol szeretteidért, akik nem akarnak tudni Istenről. Talán régóta várod a gyógyulást egy betegségből. Talán az az érzésed, hogy minden hiábavaló, amiért fáradtál. Azonban az Úr megígérte, hogy gazdag aratást ad, ha készek vagyunk vetni mindazzal, ami a birtokunkban van.

Begyűjtés

Sok gyülekezetben hagyomány, hogy október hónapban aratási hálaünnepet tartanak. Köszönetet mondanak ilyenkor az Úr gazdag ajándékaiért, és hálásan szemlélik, mi lett az ültetésből, a vetésből. Alkalom ez arra is, hogy az ember mérleget készítsen: lett-e gyümölcse életében Isten sok drága kezdeményezésének.

Az áldott emlékű igehirdető, Wilhelm Busch egy betegágy mellett kényszerült ilyen számvetésre.

„Behúztam mögöttem a fehér ajtót – írja. – A kórház napfényes folyosóján ápolónő közeledett felém.

– Nemsokára befejezi a beteg – súgta csendesen.

Miközben továbbment, gondolataim visszatértek a kórterembe ehhez a nagyszerű asszonyhoz, az orvosnőhöz, aki egész életén át másokért fáradt.

– Lelkész úr – mondta –, olyan nagyon nehéz tehetetlenül itt feküdni.

– Fájdalmai vannak?

– Az is, de nem ez gyötör. Nézze – és egyszerre könnyek borították el az intelligens, jóságos arcot –, eltelt éveim összes nyugtalansága után most annyi időm van elgondolkodni az életem felett. És rá kell jönnöm, mi

mindent tettem helytelenül, mennyit mulasztottam. Teljesen üres kézzel fogok Isten elé lépni. Látja, olyan ez, mint a kétkarú mérleg. Az egyik serpenyőben ott van minden, amit Isten várt tőlem, amikor életet adott, a másikban pedig, ami ebből megvalósult. És ez a tányér oly könnyű, a másik súlya miatt a magasba szökik, nincs benne semmi...

Próbálta újra meg újra letörölni előtörő könnyeit, de azok ismét végigperogtek az elgyötört arcon.

És akkor – úgy mondom, ahogy történt – valami víziófényt láttam. Megpillantottam saját mérlegemet Isten kezében. És – ó, borzalom! – a helyzet azzal ugyanez volt. Az egyik tányért a súly lehúzta: ilyenek tervezte a Mindenható az életemet. A másik azt mutatta, ami belőlem lett. De ez a tányér üres volt.

Szóltanul ültem a beteg ágya mellett. Két megrettent ember.

Gépiesen felragadtam az éjjeliszekrényen fekvő Újtestamentumot. Tekintetem erre az Igére esett: *'Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságul'* (Róm 4,5).

Egyszerre kivilágosodott a kép.

– Ó, drága doktornő – szóltam –, helyezze az üres mérlegtányérba drága Urunk, Jézus Krisztus érdemét! Az elég! Az le fogja húzni a serpenyőt

Mélyen megindulva néhányszor elolvastam az igeverset. Aztán összekulcsoltuk a kezünket, és hálát adtunk Isten Fiának, a Golgota Emberének, hogy Ő a bűnöst üdvözíti, a csődbe jutottat Isten előtt megigazítja – és hogy mi hihetünk Őbenne.”

„...és olyan jó érzés volt!”

Nemrég ifjúsági óránkon hallottam egy beszédet, amit talán soha nem felejték el. Rolf, a 19 éves lakatos felállt, két erős karját meglóbálta, mintha levegőt pumpálna, és belefogott a mondanivalójába.

„14 éves koromban a bombázások miatt kitelepítettek minket Essenből, és falura kerültünk, nagygazdákhöz. Egyszer a barátommal együtt tojást loptunk. Otthon édesanyám rögtön látta rajtam, hogy valami nincs rendben. Hamarosan kiderült, hol szorít a cipő, s miután jól megmosta a fejem, rám parancsolt, hogy a tojást vigyem vissza és kérjek bocsánatot.

Mondhatom, melegem volt, amikor a hat tojással a zsebemben elindultam. A tanyára érve láttam, hogy a gazda éppen az istálló felé tart. Futottam utána.

– Mit akarsz? – förmedt rám, ugyanis az ilyen gazdák nem sokra becsülik a városi fickókat. Mindent bevallottam. De még a végére sem értem, a gazda nekem esett, és kaptam tőle olyan verést, mint élettemben még soha.

– Álljon meg! – kiabáltam eleinte, hiszen a tojások ott voltak még a zsebemben. Mikor azonban láttam, hogy azokon már úgysem lehet segíteni, túrtam a folytatást. Mert – értitek? – olyan jó volt, olyan jó, hogy minden kiderült és elrendeződött.

Értitek? – kérdezte Rolf újra, s a többiek nevetve bólogtak. Aztán karját felemelve folytatta, és a teremben néma csend lett. – Ha már akkor olyan jó érzés volt – mondta –, mit gondoltok, milyen leírhatatlan megkönynyebbülést jelentett, amikor az Úr Jézustól bizonyosságot nyertem, hogy minden bűnömet megbocsátotta!

Rolf arca ragyogott. S nekem úgy tűnt, mintha a mennyei seregek kórusát hallanám: *Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást* (Jel 5,12).

W. B.

A lámpa sárgát mutatott

Érdemes imádkozni? Körülbelül tizenöt éves lehettem, amikor egy keresztyén ifjúsági összejövetelen azt hallottam, hogy imádkoznunk kell jövőendő házastársunkért. Jól hangzott. Elkezdtem tehát a férjemért imádkozni. Nem naponta, de azért rendszeresen „emlékeztettem” Istent éveken át a kívánságomra.

30. születésnapomig az „álomherceg” még mindig nem jelentkezett. Bár érdeklődtek férfiak irántam, de egyik sem felelt meg az elképzeléseimnek: legyen az illető hívő, ha csak lehet, prédikátor, és ne nagyon fiatalabb nálam. Azonban a személyek, akik ezeknek a kritériumoknak megfeleltek, nemigen vettek észre.

Időközben az összes barátnőm férjhez ment. Úgy tűnt, hogy Isten megfeledezett a kérésemről. Ennek ellenére folytattam az Úrral való beszélgetést. Mert szükségem van az imára, mint a belélegzett levegőre. A múltamat, a jelenemet, a jövőmet, egyszerűen mindegyiket a kezébe teszem. Csak néha odalopakodik a kétkedés, amikor a „sikerélmények” kimaradnak.

A vasárnapi iskolában egyszer a közlekedési lámpa példájával magyaráztam a gyerekeknek, hogyan felel Isten az imádságra: a piros az Úrnál nemet jelent, a sárga azt mondja: várj; a zöld természetesen a szabad út. A férjért mondott imáimban Isten sárgát mutatott. Várnom kellett. Húsz éven át! Ha ezt 15 éves koromban tudtam volna, bizonyára úgy reagálok rá, hogy annyi ideig nem tudok várni. Milyen jó, hogy az Úr elrejtje előlünk a jövőt!

Minden évben vártam a feleletet, úgy tettem, mint a kitarító özvegy Jézus példázatában (Luk18).35. születésnapom után azonban közel voltam ahhoz, hogy abahagyom. Nehéz szívvel megállapítottam, hogy nyilván egyedül kell maradnom.

És pontosan akkor bukkant fel, mégpedig úgy, ahogy elképzeltem: hívő volt, szerette Istent, örömmel beszélt és tanított róla. És – ami szinte lehetetlenségnek látszott – én voltam az első nő az életében!

Amikor Franklin Benjamins megkérdezték, miért nem adja fel néhány tervét a nagy ellenállás dacára, így szólt: „Láttatok már kőfaragót munka közben? Talán százszor üt ugyanarra a helyre eredménytelenül. Aztán a századik csapásnál a kő hirtelen kettéreped. Azonban nem az utolsó ütéssel érte el a sikert, hanem az előtte levőkkel.”

M. K.

Krisztus elhívott követének
Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)
Isten segít

Ha anyámmal kirándulhattunk, ez nekünk, gyermekeknek mindig különös élményt jelentett. Mindegy volt, hogy látogatni megyünk-e vagy istentiszteleten veszünk részt. Kiváltság volt, ha anyámat elkísérhettük. Egy evangélizáció alkalmával vele mehettem le a völgybe. Részt akartunk venni a délutáni bibliaórán, de az esti istentiszteleten is. Ami azt illeti, a látogatást nem sikerült élveznem. A kedves családnál, akiknek házában az evangélizációt tartották, rosszul lettem. Borzasztó hasgörcs gyötört, ami egyre fokozódott, úgyhogy már a földön fetrengtem, mint valami féreg. Világos lett, hogy ilyen állapotban nem tudom megtenni aznap édesanyámmal a visszautat fel a hegyre.

„Az esti összejövetel után az evangélista elutazik, a szobája tehát felszabadul – mondta a kedves háziasszony. – Áthúzom gyorsan az ágyat, és éjszakára maradatok nálunk.”

Édesanyám a maga sajátos véleményével fogadta az ajánlatot.

„Az Apostolok Cselekedeteiben az áll Pál apostolról, hogy az emberek a ruháit a betegekre helyezték, s erre a betegség eltűnt – mondta szilárd hittel. – Azt szeretném, hogy fiam az evangélista ágyneműjében aludjon. Számolok Jézus hatalmával, mely most is ugyanaz, mint Pál idejében volt.”

A két asszony imádkozott értem és Isten kegyelmébe ajánlottak. Az ágyban a fájdalmak azonnal eltűntek s én elaludtam. Reggel mély és zavartalan álom után ébredtem. Meggyógyultam! Még jól emlékszem, hogyan adtak hálát a felnőttek a nagy Istennek, aki megsegített a bajban. Anya és fia frissen és könnyedén mentek fel a hegyre. Édesanyám hite jutalmat nyert.

Még ma is csak ámulok és a zsoltáráróval együtt dicsekszem: „*Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!* (Zsolt. 103,2).

A vasárnapi iskola

Mindig szívesen mentem a vasárnapi iskolába, noha igen hosszú utat kellett megtennem. A hegyről lefelé kb. egy órát tartott, visszafelé majdnem kettőt. Különösen a szép énekeket szerettem és fújtam teli torokkal. Úgy tűnt, hogy barátaim kevésbé szívesen énekeltek.

Mindenesetre a vasárnapi iskolai tanító egy napon így szólt: „Mi van veletek, fiúk? Csak a lányokat hallom énekelni. Most fordítunk a dolgon: a lányok hallgatni fognak, és csak a fiúk énekelnek.”

Pajtásaim behúzták a nyakukat, úgy tettek, mintha süketnémák lennének. Egyedül az én hangom szárnyalt éneklés közben. A tanító lelkesen hallgatta szóló előadásomat és agyba-főbe dicsért. Jóleső érzés volt. Igen derék, jó fiúnak éreztem magam.

Azonban már hazafelé kiderült a kedves, derék Arthurnak egy másik tulajdonsága. Találkoztunk egy öreg nénivel, akinek nem éppen jó híre volt. És pontosan én, a kegyes, derék énekes voltam az első, aki az asszonyt kicsúfolta.

Egyik társam, aki éppen nem volt olyan jó énekes, megszólított: „Te Arthur, az előbb még olyan lelkesen énekeltél, most menj és énekelj ennek a néninek egy szép éneket ahelyett, hogy kinevetnéd.”

Fülig elvörösödtem. Vagy nem volt igaza a barátomnak? Mit használ a szép hang, ha az ájtatos ének után csúnya gúnyolódásra használom?

Első nap az iskolában

Mint minden gyermek, én is örültem az iskolának. Volt azonban egy komoly probléma. Mi otthon németül beszélünk, az oktatás viszont francia nyelven folyt.

„Miután most már iskolába fogsz járni – oktatott édesapám -, legalább annyit tudnod kell mondani franciául, hogy *Bon jour mademoiselle* (Jó napot, kisasszony)! ”

Az iskolakezdés előtti napon apám szorgalmasan gyakorolt velem, de sehogy nem fogtam fel. Úgy kerültem az iskolába, hogy egy szót sem értettem franciául, arról nem is szólva, hogy meg sem tudtam mukkanni. Persze a pajtásaim kinevettek.

„Ez egyáltalán semmit nem tud” – gúnyolódtak.

Azonban nem adtam fel a reményt. Három hét múlva szinte mindent értettem. A többiek továbbra is sütkéreztek vélt felsőbbségük tudatában, s még mindig gúnyolódtak, de engem ez nem zavart.

Út az iskolába

A Moron hegyről a kis Champoz faluba két út vezetett az iskoláig. Az egyik rövidebb volt, de igen meredek. Ezt a szép, romantikus, kacskaringós ösvényt gondos édesapám maga készítette a számunkra mint gyalogutat az erdőn keresztül. A városból néha felhozták a tanítók diákjaikat tanulmányi kirándulásra, hogy megmutassák nekik, milyen pompás, ugyanakkor megerőltető utat kell a hegyen lakó gyerekeknek megtenniük az iskolába.

A másik út hosszabb volt, de kevésbé meredek. Koszival, lóval is végig lehetett menni rajta. Sokszor használtuk ezt is.

Egy bizonyos szakaszt együtt tettünk meg iskolatársaimmal. Ők többnyire nagyobb, erős fiúk voltak és könnyen méregbe gurultak. Dühükben aztán kegyetlenül verekedtek, úgyhogy nem egyszer sírva rohantunk hazafelé. Miután többször történt ilyen eset, apám utasította édesanyámat, hogy süssön édes aprósüteményt. Ezt magunkkal vittük és elajándékoztuk a rettegett nagy fiúknak. Páran közülük otthon soha nem laktak jól. Nagyra értékelték ajándékainkat, és helyreállt a béke. Sajnos a jótéteményről gyorsan elfeledkeztek, s emiatt édesanyámnak elég gyakran kellett sütnie.

Még évek múlva is, amikor már mint felnőttek találkoztunk, emlegette egyik vagy másik: „De sokszor kaptunk jó dolgokat tőletek!”

Úgy látszik, ezt nem felejtették el, mint látszólag a gonoszságukat. Beteljesedett a Példabeszédek Igéje: „Az engedelmes felelet – vagy édesség – elfordítja a harag felgerjedését” (Péld.15,1).

*

Iskolába menet minden nap egy hívő ember háza mellett kellett elmennem. Egy napon ez a Houmard apó magához hívott engem, a kis elsőst.

„Nem te vagy a kis von Bergen? – kérdezte. – Édesapádat jól ismerem.”

Félénken bólintottam.

„Akkor hát te is megtértél?” – tudakolta.

Elfordultam, de meg kellett vallanom, hogy ezt a lépést még nem mertem megtenni.

„És meddig akarsz várni? Egy napon késő lehet.”

Megrettentem, és attól kezdve kitértem Houmard apó útjából. A háza előtt csak elosontam. Mihelyt láttam őt felbukkanni, elrohantam a tanyája mellett, amilyen gyorsan csak tudtam, attól rettegve, hogy megint odahív és felteszi nekem a kérdést. Később, amikor megtértem és első tapasztalataimat szereztem a hívő életben, mindig boldoggá tett, ha magához hívott és bátorított.

Havas úton

A tél nem csupa örömmel jelentkezett nálunk. Különösen a kicsiknek volt bajuk a pompás fehér hótakaróval. Nem ritkán méter magasán állt. Úteltakarítás természetesen nem létezett itt fenn, a hegyen. De hogy verekedjék át magukat a rövid lábacskák? Édesapánk megtalálta a megoldást. A tél beállta előtt minden évben kijelölt számunkra egy zsinóregyenes utat a háztól az erdőig. Kb. 30 cölöpöt bevert a földbe, 3 métereseket, s ezek a póznák egyenes vonalban sorakoztak egymás után. Ha a házból kitekintett az ember, úgy vélhette, hogy csak egyetlen póznát lát, olyan pontos vonalat képeztek egészen az erdő széléig.

Apánk aztán elmagyarázta: „Amikor leesik a hó, csak arra kell ügyelnetek, hogy a következő cölöpöt szem elől ne tévesszék. Ha mindig pontosan a következő felé haladtok, akkor kemény ösvényt tapostok ki, ami meg fogja könnyíteni az utat az iskolába.”

Valóban, tanácsát követve hamarosan kialakult egy keskeny ösvény. A szél ugyan újra meg újra befújta a lábnyomunkat hóval, de alatta ott volt a szilárd, letaposott nyom. Így aztán nagyobb havazás idején is jól tudtunk haladni, ha ügyeltünk az egyenes vonalra.

Valóságos sportot űztem abból, hogy a lehető leg-egyenesebb nyomokat hagyjam magam után. Előfordult, hogy meg akartam csodálni saját pontos lábnyomaimat és hátrafordultam, de ilyenkor mindig letértem a kemény ösvényről, belesüppedtem a hóba

és a szép egyenes nyom elgörbült. Nagy ügyel-bajjal tudtam csak kikecmeregni a hóból, hogy visszajussak a kitaposott ösvényre. Nem hiába áll Lukács 9,62-ben: *Valaki az eke szarvára veti kezét és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.*

Johanna testvér Bibliája

Mély benyomást szereztem egy kedves, testi fogyatékos nőtestvérnél, Johanna néninél. részt vehettem édesanyámmal Ecorcheresses-ben egy evangélizáción. Közbeeső időben Johanna testvér elhívott magához. Filigrán, púpos kisasszony volt, igazi gyermeki hittel. Szívügyének tekintette, hogy a szünetben foglalkoztasson engem valamivel, de ugyanakkor bizonyos lelki oktatást is nyújtson. Az a gondolata támadt, hogy a kis nebuló olvashatna valamit a Bibliából. Már kissé tudtam franciául olvasni, de teljesen tehetetlenül bámultam Johanna régi, gót betűs Bibliájára. Ilyen betűket még soha nem láttam. A drága nőtestvér elszorodott.

„Mit tehetnénk, hogy olvasni tudd a Bibliát?” – kérdezte, de rögtön hozzá is tette: „Gyere, kérjük a Megváltót, hogy segítsen!”

Imádság után a világ legtermészetesebb hangján biztatott: „Most pedig olvass!”

És csodák csodája, sikerült az olvasás! A nyomorék kisasszony boldogan mesélte mindenkinek az azonnali imameghallgatást. A tapasztalat mélyen vésődött gyermeki szívembe. Isten meghallgatja az imát! Ezt személyesen tapasztaltam.

A bűn súlya

Iskolába menet nap mint nap elhaladtam egy pompás, nagy almafa mellett. Amikor ősszel az ágak roskadoztak a finom gyümölcs alatt, sokszor összefutott a nyál a számban, mert otthon igen ritkán akadt ilyen friss gyümölcs. Végül engedtem a csábításnak és tolvajlásra vetemedtem. Ó, azok az almák mint kövek nyomták a gyomromat! Égették a lekiismeretemet és a vádtól nem tudtam szabadulni. Szorultságomban imádkozni kezdtem. „Drága Megváltóm, add, hogy egyszer egyedül találjam a fa gazdáját, hogy beismerhessem lopásomat és bocsánatot kérhessek!”

Imám meghallgatásra talált. Az illető meglátogatott minket, és édesanyám elküldött vele sétálni. Szilárdan eltökéltem, hogy lopásomat bevallom, csak a megfelelő időpontot akartam kivárni.

De valahányszor azt gondoltam: „Most... most megmondom neki!”, egy hang mindig odasúgta: „Nem, még ne szólj, nem alkalmas az idő. Várd meg a kedvezőbb alkalmat.”

Sajnos hallgattam a hangra. Így telt el két óra. A férfi elbúcsúzott, hazament, s én ott maradtam becsapott lelkiismeretemmel. Bizony, a teher még nehezebb lett. Még édesanyámnak sem tudtam bevallani, teljesen egyedül cipeltem.

Csak évekkel később, amikor a bibliai kurzuson megtértem, írtam egy levelet a gyümölcsfa tulajdonosának,

megvallva vétkeket, és mellékeltem kártérítésül jó néhány levélbélyeget. Hamarosan válaszlevelet kaptam, amit dobogó szívvel bontottam fel. A gazda az összes bélyeget visszaküldte teljes bocsánattal együtt. Azt írta, szívből örül, ha el tudom mondani, amit az énekköltő: „Megbocsátva minden vétkeket, Jézus vére mosta le, örök béke lett a részem, s örök élet övele.”

A labda

Kis gazdaságunk gondoskodott róla, hogy meglegyen a mindennapi kenyérünk. Nem szenvedtünk szükségét, de luxuscikkekre nem telt soha. Mivel édesapám nem akart adósságot csinálni, sokszor nagyon össze kellett húznunk magunkat. Viszont amit az ember nem ismer, azt nem is hiányolja. Csak amikor iskolába kerültem és kapcsolatam lett más gyermekekkel, láttam ámulva, milyen nagyszerű játékszerek léteznek. A többiek olyan dolgokkal szórakoztak, amiket én még csak nem is láttam. Valóságilag elbűvölt a sok pompás, tarka tárgy.

Az iskola közelében lakott egy négyéves kislány, aki egy nap megmutatta nekem értékes kincseit.

„Nézd csak ezt a szép piros labdát! Fogd meg nyugodtan, a tied lehet.”

Enyém lehet a labda? Szaván fogtam a kicsit, s a játékot boldogan a zsebembe gyömöszölve elsiettem. Édesanyám természetesen azonnal megkérdezte, honnan szereztem.

„Az iskola mellett lakó gyerektől kaptam” – feleltem boldogan.

Édesanyám nem kételkedett a szavamban, de kijelentette: „Kisgyerek nem ajándékozhatja el egyszerűen a játékait. Ezt a labdát holnap visszaviszed.”

Sehogy nem láttam helyesnek a döntését. De a kislány már másnap jött és visszakövetelte a labdáját. Habár anyám ugyanezt várta tőlem, rossz lelkiismerettel ellenkezni kezdtem. Szerettem volna megtartani ezt a piros gyönyörűséget.

„Hiszen nekem adta a labdát” – érveltem.

Szóváltás kezdődött, vitatkoztunk.

Végül közbelépett a kicsi bátyja, és megkérdezte:

„Min veszekedtek?”

A fiú meghallgatta a történetünket és kimondta döntését: „Amit odaadtak, az oda van adva. Visszavenni lopás!”

Szavai mélyen vésődtek a tudatomba. Szüleim azt követelték, hogy visszaadjam a labdát, amit nehéz szívvel meg is tettem. A nagyfiú érve azonban egy életen át elkísért.

Miután évekként később átadtam magam Istennek, nem mindig tapasztaltam lelki értelemben magasrepülést. Az út sokszor krízisen, kétségeken át vezetett. Ha ilyen bajokba és kísértésekbe kerültem, és úgy éreztem, hogy ilyen körülmények között képtelen vagyok Istennek élni, a drága mennyei Atya

eszembe juttatta ezt a mondatot: „Amit odaadtunk, az oda van adva. Visszavenni lopás!”

Gondolataimat nem egyszer helyreigazította ez az egyszerű mondat. Életemet őszintén átadtam az Úr Jézusnak, és soha nem akartam meglopni a Megváltót, hogy azt visszavegyem és magamnak éljek.

Dávid is így szól a 16. zsoltárban: *Ezt mondom az Úrnak: Én uram vagy te, feletted való jóm nincsen.* Emellett akarok megmaradni teljes életemben.

A tanfelügyelő

Egy napon tanítás közben kopogtattak a tanterem ajtaján. A tanító kinyitotta, és tekintélyes úr lépett be, a tanfelügyelő. Valamennyien tisztelettel felálltunk. Szívünk hevesen dobogott. Vajon mi következik most? A felügyelő nagyon barátságos volt. Felszólított egyeseket, s mi feleltünk, amennyire tudtunk.

A tanítóhoz odafordulva azt mondta: „Helyezze magát kényelembe, most én fogok oktatni. Gyerekek – mondta aztán –, irtok most egy fogalmazást. Választhattok három téma közül, egy teljes óra áll rendelkezésetekre.”

Mindhárom témát érdekesnek találtam. Melyiket válasszam? Gondosan mérlegelni kezdtem. Felsorakoztattam a mellette, ellene szóló érveket, kicsit rágcsáltam a ceruzám végét, de sehogy nem tudtam dönteni. Töprengtem, hogy mit és hogyan, biztosan befolyásolt a fontos embertől való félelem is. Az idő pedig egyre telt. Végül az órára néztem és megrettentem. Már csak öt percem maradt.

Hívj segítségül engem a nyomorúság idején – jutott eszembe.

„Drága Megváltóm, segíts!” – kiáltottam a szívemben.

Kiválasztottam a témát: „Amikor édesanyám beteg volt”, és írni kezdtem: „Amikor édesanyám beteg volt, nagy gombócot éreztem a torkomban. Borzasztóan félttem, hogy talán meghal.”

„Vége! - szólt a felügyelő. – Fogalmazásokat leadni, az óra lejárt!”

Lógattam a fejem, mint szamár a malomajtóban. Ez a rettegett ember engem fog az osztály legrosszabb tanulójának tartani.

A felügyelő átnézte a leadott munkákat s utána összehívott minket. Feszülten néztünk rá valamennyien, egyesek reménykedve, mások inkább aggodalommal. Én igyekeztem magam a lehető legkisebbre összehúzni. Mi lesz most?

„Hát, gyermekeim, a fogalmazások abszolút nem fényesek – hangzott a megsemmisítő kritika. – Legtöbbjéből kiolvasható, hogy csak elméletet írt az illető, aminek a valósághoz semmi köze.”

Erre már a pajtásaim is lehajtották a fejüket.

„Felolvasom a legszebb fogalmazást – folytatta a felügyelő. – Aki írta, jöjjön előre. Arthur, gyere ki!”

Reszkető térdel mentem előre.

A felügyelő leültetett egy székre és kezét a vállamra téve olvasni kezdett: „Amikor édesanyám beteg volt, nagy gombócot éreztem a torkomban. Borzasztóan félttem, hogy talán meghal.” A fogalmazvány túl rövid, de a szívemhez szólt” – tette hozzá.

Habár ostobaságomban hagytam az időt elfutni, Isten mégis teljesítette a bibliai Ige második részét: *...én megsegítlek téged és te dicsőítesz engem* (Zsolt. 50,15).

Télen

Sokszor nagyon hideg telet értünk meg a Moronon. A víz este melegen állt a tűzhelyen, reggelre azonban kemény jégkocka lett belőle. Szöges talpú cipőnk sem száradt meg sokszor egyik napról a másikra. Iskolába indulva jéghideg, nyirkos lábbelibe bújunk. Bizony, cseppet sem volt kellemes. Az iskolában aztán lecseréltük a cipőt házicipőre.

Egy különösen hideg téli reggelen teljesen megdermedve érkeztem az iskolába.

„Na fiacskám, vedd fel szépen a házicipőt!” – adta ki a tanítónő az utasítást.

„Nem tudom” – szóltam panaszos hangon.

„Majd én megmutatom, hogy tudod-e vagy sem!” – mondta a tanítónő, és saját kezűleg erőszakkal lerántotta a cipőt a lábamról. Kisujjamról a bőr bennmaradt a cipőben, mert oda volt fagyva. A tanítónő arcáról is lehervadt a nevetés. Édesanyám kammillával áztatgatta sebesült lábamat, és a sérülés orvos nélkül meggyógyult.

A megbocsátás helyreállítja a közösséget

Igazán szerettem iskolába járni, és komolyan törekedtem, hogy jó tanuló legyek, bár a jóságot nem éppen rólam mintázták. A csibészes csínytevésekre igen fogékony voltam. Valamelyik pajtásommal gúnydalt költöttünk, amivel osztályunkból egy lányt akartunk bosszantani. Nagy hősöknek éreztük magunkat. Persze ostoba dalocskánkat csak egész halkán énekeltük, csupán Lincike füle számára. Szerencsétlenségünkre nemcsak ő hallotta meg, hanem a tanító is megértette a gúnyolódó szavakat. Juj, de megharagudott! Kiállított mindkettőnket az egész osztály elé. Hősi bátorságunk elolvadt, mint hó a napsütésben.

„Tessék, most énekeljétek el nótákat az egész osztály előtt!” – parancsolt ránk.

Legszívesebben egerlyukba bújtam volna, annyira szégyelltem magam. Pajtásom hasonlóképpen érzett. Makacsul vonakodtunk az ostoba éneket megismételni. Ez még inkább haragra ingerelte a tanítót.

„Tűnjetek el! – mennydörgött ránk. – Többé nem akarlak látni titeket!”

Porig lesújtva lopakodtunk ki az iskolából. Szinte vonszoltam magam hegynek felfelé, de a szívem még nehezebb volt. Az arcomat könnyek áztatták. Édesanyám megijedt, amikor meglátott.

„Mi történt? Miért sírsz?” – tudakolta.

Zokogva bevallottam ostobaságomat. Este a történetemet apám előtt is meg kellett ismételnem. Ő komolyan végigmért.

„Itt semmi nem segít – mondta szomorúan. – Ezt rendbe kell hozni. Azonnal lemész a faluba. Bocsánatot kérsz a tanítótól és megkérdezed, hajlandó-e megbocsátani és járhatsz-e tovább iskolába.”

Ez bizony nagyon keserves út volt. Teljesen egyedül, át a sötét erdőn, le a faluba. Rettegve kopogtattam a tanítói ház ajtaján. Mi lesz most velem?

„Apád küldött?” – Ez volt a tanító első kérdése.

Könnyek között csak bólogtattam.

„Egy életem át hálás lehetsz apádnak ezért a parancsért, amit ma kaptál tőle. Akkor hát apád kedvéért, és mivel eljöttél bocsánatot kérni, jöhetsz továbbra is az iskolába” – mondta a tanító.

Bár a visszaút hegynek felfelé vitt, könnyű lábbal és könnyű szívvel mentem rajta. Valósággal száguldottam hazafelé. A bűnbocsánat örömet ajándékoz.

Amikor évekkel később életemet átadtam az Úr Jézusnak és elnyertem az ő bocsánatát, újra átéltem ezt a túlaradó örömet. A bocsánattal helyreállt a közösség mind emberekkel, mind Istennel.

Az ismeretlen „alma”

„Ha holnap szép idő lesz, az egész iskolával kirándulni megyünk.” – jelentette be a tanítónő.

Kitört az ujjongás. Izgatottan igyekeztünk haza és berontottunk anyánkhoz a konyhába.

„Mama, mindent elő kell készíteni, holnap iskolai kirándulás lesz.”

Mi mindent végig kellett gondolni! Szabad-e a jó ruhánkat felvenni? De vigyünk elég ennivalót is magunkkal, és persze szomjasak is leszünk. Alig tudtunk aludni az örömtől.

Felvirradt a másnap. Izgatott gyereksereg várt a vonatra. Vagy húsz kilométert utaztunk vonattal, utána kis hegyi vasúttal fel a szellős magaslatokra. Hogy egyszer ilyen könnyen feljutottunk a hegy tetejére, az mindnyájunknak tetszett. Odafent aztán kiadós sétát tettünk a Jura-hegység zöld legelőin. Tehenek, borjak, lovak és kiscsikók – volt mit csodálni. Mindig felfedeztünk valami újat.

Délben végre kibonthattuk a hátizsákot. Testvéremmel, Ernával nyugodt, árnyékos helyet kerestünk egy fa alatt. Pompásan ízlett, amit anyánk elkészített. A tanítónőtől minden gyermek kapott egy ragyogó piros *almát*. Ezt az ínycenc falatot utolsónak akartuk hagyni, csemegének. Hadd legyen az étkezés koronája. Nagy örömmel haraptunk bele. Brrr, mekkora csalódás! Nagy ívben hajítottuk a piros gyümölcsöt a legközelebbi bokorba. A tanítónő talán rossz almát adott? Ó, nem, ő jót akart, csak mi, a von Bergen gyerekek nem tudtuk, hogy az nem alma, hanem paradicsom. A többiek kinevettek és dicsekedtek a paradicsom jó ízével. Nem ér-

tettünk velük egyet, és évek teltek el, mire a von Bergen család asztalára paradicsom került.

Elnémultam

Harmadik osztályos koromban telefonáltam életemben először. A tanító beszámolt róla, hogy van egy új találmány, olyan készülék, amellyel sok kilométer távolságban lakó emberrel is beszélni lehet, mintha ott állna mellettünk. Ugyan hallottunk már a telefonról, de el sem tudtuk képzelni, milyen lehet.

Nálunk a Jura hegységben, még nem sok ember rendelkezett telefonnal. Természetesen közülünk, gyerekek közül egy sem tudott volna mit kezdeni vele, túl sok felnőtt sem értett hozzá. Mégis olyan csodálatosnak tűnt számunkra, hogy egy távolban tartózkodó emberrel ilyen egyszerűen beszélni lehet.

„Ha valaki telefonálni akar, tárcsázni kell a hívott fél számát, és kicsit várni. Ha aztán az illető jelentkezik, lehet beszélni vele” – magyarázta a tanító.

Csak meresztettük a szemünket.

„Gyerekek, egyeztetek meg a szüleitekkel. Holnap mindegyikötök telefonálhat egyet – ígérte a tanító. – Persze csak olyan valakivel telefonálhattok, akinek van készüléke.”

A telefonálás izgalmával, de kicsit félenken topantam be otthon és soroltam az újdonságot.

„Beszélhetsz Elise nénivel – javasolta édesanyám. – Nála nemrégén bevezették a telefont.”

Gondolataim egyre a másnapi kaland körül forogtak. Éberem feküdtem az ágyban, szinte aludni sem tudtam. Félelem és öröm kavartak bennem.

Másnap izgatott gyerekcsapat vonult a tanítóval ahhoz a házhoz, melyben a falu egyetlen telefonja létezett. Akkoriban közvetlen hívás még nem volt lehetséges. A központot kellett hívni és megnevezni a kívánt számot.

Utána kis várakozás után hallottuk a telefonban: „Kapcsoltam, tessék beszélni!”

Amikor végre sorra kerültem, szívem a torkomban dobogott. Valósággal megrettentem, mikor a néni-kém hangját meghallottam. Ijedtemben egy szót sem jött ki a torkomon.

A néni pedig többször is kérdezte: „Tessék, kivel beszélek?”

Nagy nehezen kinyögtem a nevemet, de egyébként csak valami érthetlent dadogtam. Pár nap múlva levél érkezett a rokonunktól. Érdeklődött, hogy mit is akartam tőle.

Ez volt életem első telefonbeszélgetése.

Mit gondolnak erről a történetről a mi fiataljaink, akiknél a mobil telefon és a PC már hétköznapi dolgoknak számítanak?

A Zsoltár 50,15 sokkal egyszerűbb lehetőséget kínál: *Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.*

Ez a lehető legfontosabb telefonszám. Nem függ semmilyen technikától és a vonal sosem foglalt.

Édesanyám szeme

Az ember természeténél fogva bűnös, és én sem voltam kivétel. Habár igen derék gyerekek tartottam magam, sok kísértésben elbuktam. Emlékszem egy élményemre az adventi időből. Édesanyám az ünnepre finom *guezlit* (apró süteményt) sütött és a konyhaszekrényben őrizte. Az édes illat nem hagyta békén az orromat. Nagyon szívesen kipróbáltam volna, mi az, ami oly pompásan illatozik. Anyám a meleg szobában ült és kötögetett, én meg játszottam. Jött a jó alkalom.

Féltettem a játékszert és megkérdeztem: „Anyá, kimehetek egy kicsit a hóba?”

Szívesen megengedte. A kapuhoz a konyhán keresztül vezetett az út. Reméltem, hogy titokban szerezhetek pár darabot a süteményből. Lábujjhegyen a szekrényhez osontam.

De még mielőtt az ajtaját kinyithattam volna, máris hallottam anyám hangját: „Arthur, te ki akartál menni. Miért mozogsz olyan lassan? Mit csinálsz annyi ideig a konyhában? Menj szépen kifelé!”

Összereztemem. „Igen, igen, máris megyek.”

Még egyszer próbáltam közelíteni a szekrényhez.

„Arthur, gyere ide!” – parancsolta anyám.

Engedelmesen visszamentem a szobába. Nem valami jól éreztem magam.

„No, mama, mit akarsz?” - kérdeztem a legártatlannabb arcot vágva.

„Jól tudom, hogy te mit akarsz” – mondta anyám és mélyen a szemembe nézett. Vajon képes volt olvasni a gondolataimban?

„De anya, az ajtó be volt csukva, te semmit nem láthattál” – tiltakoztam.

„Az anya szeme a falon is átlát – magyarázta finom mosollyal. – És Isten szeme a legmélyebb rejtekre is.”

Csodálkozva és enyhe borzongással vizsgálgattam a falat. Hetven centiméter vastag volt. – Micsoda? Anya szeme átlát a hetven centiméteres falon? Ha már édesanyám képes ilyesmire, ki tud akkor Isten tekintete elől elrejtőzni? Mély tisztelet töltött el Isten szentségével szemben. Ugyanakkor eszembe jutott egy szöveg az olvasókönyvemből: Isten látja a fekete éjszakában a fekete hangyát a fekete kővön. Mindig ez ötlött fel gondolataimban, valahányszor édesanyám kutató szeme rám tekintett. Borzasztó nehéznek találtam bármit elrejtetni az ő szeme elől. *(Folyt. köv.)*

Isten szeme

Egy kiállításon valamelyik cég alkalmazottja csillogó tárgyat tartott előlem. „Uram – kérdezte –, nem tekintene bele?” Mikroszkóp volt, s a lencse alatti lemezre parányi lisztport helyeztek, amit szabad szemmel szinte látni sem lehetett. Az üveget a szemem elé helyeztem. Kiderült, hogy romlott lisztről van szó. Százával nyüzsögtek benne apró élőlények. A látvány mélyen megindított. Mi van, ha Isten szeme, aki elől semmi nincs elrejtve, beletekint a lelkem mélyébe? Nem azt kell-e látnia, hogy a szívem mindenestől romlott?

Tanács

Ma még tiéd itt körülötted minden,
adhatsz belőle. Adj hát, kinek nincs,
mert jön majd egy nap, talán nemsokára,
s kihull kezedből minden földi kincs.

Nem lesz akkor tiéd már többé semmi...
Tollas, virágos párnád másra vár...
Mit magad köré épített egy élet,
nem több, mint összeomló kártyavár.

Ma szólhatsz még jóságos, meleg szóval
testvéredhez, ki szenved, szomorú;
vigaszt hoz szavad zengő muzsikája,
s tán rózsát hajt egy töviskoszorú.

Hajlj hát hozzá most, amíg beszélhetsz,
harmatként hulljon szerető szavad,
mert jön egy nap, hol elnémul az ajkad,
és vigasz többé rajta nem fakad.

Kezed ma még erős, a lábad fürge,
szolgálhatsz szegényt, árvát, beteget,
ma letörölhetsz verejtéket, könnyet –
ó, most segíts hát, ha megteheted!

Mert egy napon a kezed már nem mozdul.
Ki tudja: ősz lesz, tél vagy kora nyár?
S mit meg nem tettél, mit elmulasztottál,
nem teheted meg többé soha már.

De ma még tiéd körülötted minden,
és adhatsz. Adj hát annak, kinek nincs!
Hisz' jön egy nap, jaj, talán nemsokára,
s kihull kezedből minden földi kincs.

Csak az lesz tiéd, amit odaadtál,
s az minden földi kincsnél többet ér.
A tett, a szó, mit másra pazaroltál,
veled marad s örökre elkísér.

Ismeretlen költő verse

Bizalom

Évekkel ezelőtt Amerikába utaztam. A gőzhajó kapitánya komoly keresztyén volt. Új-Fundland partjai felé tartva elmondta a következőket:

„Amikor legutóbb, öt héttel ezelőtt erre jártunk, olyasmi történt, ami egész hívő életemet megrázta. Velünk volt a fedélzeten a bristoli Müller György. Jómagam már 24 órája megszakítás nélkül a parancsnoki hídon álltam, mert sűrű köd borított be minket.

Müller György odajött hozzám és megszólított: 'Kapitány, csak azt akarom közölni önnel, hogy nekem szombat délután Quebecben kell lennem.' – 'Az lehetetlen' – válaszoltam. 'Nos, jó – mondta ő –, ha az ön hajója nem tud odavinni, akkor Isten más utat fog találni. 57 év alatt még soha nem szegtem meg semmiféle megállapodást. Menjünk le az alsó hajtérbe, és imádkozzunk!' Ránéztem Istennek erre az emberére és azt gondoltam: 'Na, ez azért túlzás.

Ilyesmit még soha nem hallottam! 'Müller úr – kérdeztem –, tudja ön, milyen vastag ez a köd?' – 'Nem – válaszolta –, a köd engem nem érdekel. Én az élő Istenre nézek, aki életem minden körülményét igazgatja.'

A kabinban letérdelt, és egyszerű imát mondott. Utána én is imádkozni akartam, de ő vállamra tette a kezét és visszatartott. 'Először is: ön nem hiszi, hogy Isten felelni fog, másodszor: én pedig hiszem, hogy máris felelt. Ezért fölösleges, hogy ön is imádkozzon.' Rámereedtem, s ő megmagyarázta: 'Kapitány, 57 éve ismerem az én Uramat, és ez alatt az 57 év alatt egyetlen napon nem mulasztottam el, hogy Királyom előtt megjelenjek. Álljon fel, kapitány, nyissa ki az ajtót. Meg fogja látni, a köd eltűnt.' Felálltam. A köd valóban szétoszlott. Szombat délután Müller György a kellő időben végezhette szolgálatát Quebecben." CH. E. C.

A BANKJEGY

Több barátunkat meghívtuk vacsorával egybekötött házi bibliaórára. Mindenki hozzájárult valamivel, a felkészülés mégis sok erőbevetést igényelt. Azt kérdeztem magamban, hogy a buzgó gondolat, ami a szívemben támad, vajon mindig Istentől származik-e.

De már jöttek is az első vendégek. A kétkedő töprengést félretettem, mert kedves férjemtől igen építő prédikációt hallottunk. Volt köztünk egy fiatal házaspár a gyerekeikkel. Épp nehéz krízisen mentek át. Munkanélküliség, semmi bevétel, defektes autó. Megszólalt egy hang a szívemben: „Adj nekik 1000 márkát!”

Végre megnyugodtam, gondoltam, örülök az Igének, és tessék, megint ilyen ötletek. Talán ez már megint az én samaritánus mániám. A hang makacsul sürgetett: „Gondoskodj másokról, én majd gondoskodom rólad.” Elhatároztam, hogy engedek. Erre tudtam ismét követni az igehirdetést.

„Ha az Úrtól való, meg kell tenned” – mondta a férjem, miután beszámoltam neki. Bár láttam, hogy az ő szíve is reszketett kissé a bankszámlánkra gondolva.

Hihetetlen boldogság töltött be, amikor feladtam a csekket. De a megajándékozottak is nagyon örültek.

Két nap múlva női órán vettem részt. Jó alkalom volt, megkaptam az üzenetet mennyei Atyámtól.

„Ruth – jött felém egy ismerős asszony ragyogó arccal –, olyan sokat gondolok rátok. Írtam neked most egy levelet, s el is hoztam magammal.”

„Hogy vagy, Ingrid?” – kérdeztem.

„Hát, nem egyszerű az életem. Sokszor épp csak a túlélés határán, de Isten még soha nem hagyott cserben.”

Örültem, hogy láttuk egymást. De aztán jöttek mások. Adhattam tanácsot, kivel imádkoztam, kit csak meghallgattam. Végül összezsomogoltunk és hazamentünk.

Este jutott csak eszembe a levél. Vajon mit akart Ingrid? Talán valami imasegítséget kért? Leültem az ágy szélére, és kinyitottam a le sem ragasztott levelet. Egy ezermárkás hullott ki belőle. „Adóvisszatérítést kaptam – írta a küldő –, és annyira megörültem neki. Meg akarom osztani veletek.”

„Drágám – szóltam a férjemnek –, ezt látnod kell! Ilyen nincs minden nap a kezekben!” Odanyújtottam neki a bankjegyet. Elámult.

„Uram, oly nagy vagy Te!” Csak ennyit tudtam dadogni. „Megvizsgálj, hogy hallgatók-e rád, aztán megajándékozol, hogy mi se szenvedjünk hiányt. Köszönöm, Uram!” *Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe (Luk 6,38)* R. K.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Október 1. csütörtök **Luk 12, 22-31**

„...mennyeivel drágábbak vagytok ti a madaraknál.” (24)

Minden élőlényről Isten gondoskodik. Csak tudós szakemberek ismerik, honnan gyűjti össze a holló és a többi mezei szárnyas napi eledelét. Pedig a róluk való mennyei gondoskodás az embernek is szóló üzenet. Ilyen „alig észrevehető”, mindennapos csoda, ahogy Isten az ember gondját viseli. A megvalósításhoz azonban olyanokat keres, akik készek csupán annyit elvenni, amennyire feltétlenül szükségük van, a többit a másikért érzett felelősség és szeretet jegyében átengedik „Atyánk kosztosainak”.

Október 2. péntek **Zsolt 28**

„Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne fordulj el szótlanul tőlem...” (1/a)

Isten „csöndje” a várva-várt felelet helyett elviselhetetlen. Ilyenkor nem szívesen emlékezünk arra, amikor hiába szólt „kétszer, vagy háromszor”, és mi nem akartuk meghallani. Kétségbeesett kiáltásunk egyre tisztábbá és konkrétabbá teszi mondanivalónkat. Ezért talán nem is nagy csapás egy kis várakoztatás.

Október 3. szombat **Zsolt 109, 21-31**

„...dicsérem Őt a sokaság közepette!” (30)

Isten gyermekét ellenséges, rosszindulatú emberek veszik körül. „Hazug nyelvvél beszélnek”, álnokok, hálátlanok. Magatartásuk megfertőzi a tudatlan többséget is, amely ritkán ellenőrzi a megszólás állításait. A zsoltáriró módszere nem a „viszont-leleplezés”, az ellenség lejáratása a világ felé, vagy kétségbeesett magyarázkodás, hanem az egyetlen, örökké tiszta kapcsolat megvallása, Isten magasztalása a legteltesebb nyilvánosság előtt. Így is lehet...?

Október 4. vasárnap **Ézs 2, 1-5**

„...jertek, járjunk az Úrnak világosságában!” (5)

Isten nem a titkos imádókat kedveli, nem azokra akar támaszkodni, akikről legfeljebb Ő tud(hat)ja, hogy istenfélők. Vajon miért olyan szegényes a világ tapasztalata a hívő élet szépségéről? Rejtett lelkiségünk és nyilvános, e világhoz igazodó életvitelünk ellentéte kioltja azokat az értékeket, amiket az emberiség minden korban szomjasan keres.

Október 5. hétfő **Mát 5, 21-26**

„...előbb békéld meg a te atyádfiával és azután... vidd fel a te ajándékodat.” (24)

Hangsúlyoznunk kell, hogy a Hegyi Beszéd tanításait Jézus nem általában az embereknek, hanem kifejezetten a tanítványainak szánta. Csak Isten országában érhető és használható javaslat, hogy az ellenségétől megbántott ember maga is keresse a kiengesztelődés módját. Ilyen viselkedéssel teszi áldozatát igazán kedvessé az Úr előtt.

Október 6. kedd **Zsolt 16**

„...teljes öröm van tenálad...” (11)

Igen, az öröm sem egyforma mértékű minden helyzetben. Máshogy örülünk borús napokon, és ismét másképp győzelmeink verőfényében. Különböző a boldogság mértéke kis és nagy dolgokban illetve attól függően, hogy a jó dolog bennünket érint vagy más valakit. Az Úrnál tapasztalható „teljes öröm” mindent magában foglal. A hívő ember még a kísértéseket is teljes örömmel tarthatja, hiszen hite gazdagodni fog azok által. Igen, az Úrnál teljes az öröm.

Október 7. szerda **Márk 11,19-24**

„Amit könyörgéstelekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.” (24)

Jézus arra is tanít, hogy ne kérjünk Istentől önző, pogány módon olyasmit, amit mennyei Atyánk pártatlanul és egyenlőképpen biztosít az egész világ számára. A hívő ember „kérései” mindig összhangban vannak Isten akaratával. Valóban olyan kérdések izgatnak, amelyek Isten országának ügyei? Ha igen, kérj bátran, és megmozdulnak a hegyek.

Október 8. csütörtök **Zsid 2, 1-4**

„...annál is inkább szükséges...a hallottakra figyelmeztünk, hogy valaha el ne sodortassunk” (1)

Minden feladat megvalósítása csak teljes odafigyeléssel lehetséges. Erősen kell fognunk a kormányt, mert ahogy a földön, vízen és a levegőben, úgy képletesen is csak így tarthatjuk a jó irányt ellentétes erőkkel és akaratokkal szemben. Senki ne higgye, hogy a keskeny út járszalag: csak rá kell lépni, s automatikusan célba juttat!

Október 9. péntek **Zak 8, 1-8**

„... népemmé lesznek, én pedig Istenükké leszek hűséggel és igazsággal.” (8)

Elsősorban Izraelnek szól az isteni bátorítás, azután pedig minden megkeresett és megtalált embernek. Az Úr nem hagyja övéit elveszni. Az Ő hűsége örökre megtart, ha készek vagyunk engedelmesen együttműködni vele. Megható az Úr rendíthetetlen hite abban, hogy övéivel kapcsolatos üdvözítő akarata meg fog valósulni.

Október 10. szombat **1Sám 7, 1-14**

„Ha teljes szívetekből megtértetek az Úrhoz... és csak neki szolgáltok: akkor megszabadít titeket...” (3)

Sámuel korában a választott népet keserű csőd vette körül. Képtelen volt lerázni magáról az ellenség igáját. Az emberek nem ismerték a kudarc okát. A próféta taní-

tása egyszerű: Isten csak a teljes odaadást tudja meg-
áldani... nem osztozik rajtunk más urakkal.

Október 11. vasárnap **1Ján 4, 12-21**

„Az a parancsolatunk is van Ötöle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.” (21)

A felebarát iránti szeretet nem lehetőség, amiért annak gyakorlója szép jutalomra számíthat, hanem isteni parancs. Az is biztos, hogy súlytalan az az Isten iránti szeretet, amivel nem jár együtt az emberekkel szembeni jóakarata. Ha terhedre volna is szeretned embertársadat, ne feledd: parancsolat kötelez erre!

Október 12. hétfő **2Tim 2, 1-13**

„Ha hitetlenkedünk, Ő hű marad: Ő magát meg nem tagadhatja.” (13)

Mindig megszégyenít ez az Ige. Míg mi ingadozunk, s ide-oda sodor bennünket a tanítás bármi szele, ön-
nön állhatatlanságunk, gyarlóságunk, az Úr rendíthetetlenül fenntartja bűnbocsátó kegyelmét, örök életet teremtő feloldozását. Az Ő hűsége sarkallhat csupán teljes odaadásra, tőlünk telhető viszonzásra.

Október 13. kedd **Luk 17, 11-19**

„...csak ez az idegen...” (18)

Jézus meggyógyít tíz bélpoklost. Ezeket az embereket a társadalomból való kizártságuk közösséggé kovácsolta vallási és faji hovatartozásra való tekintet nélkül. Joggal remélhetnénk, hogy gyógyulásuk erősíteni fogja köztük a köteléket. Az új élet azonban felszámolja az egységet. Ki-ki siet saját külön útjára. Az idegen különállása azonban látványos. És megszégyenítő. Egyedül neki alakult ki élő közössége Gyógyítójával. Milyen kár, hogy a többség nem tart igényt erre a közösségre!

Október 14. szerda **Ézs 41, 8-14**

„...jobb kezedet fogom és...ezt mondom néked: ne félj, én megsegítelek.” (13)

Lehet, hogy Izraelt születésétől kezdve minden hatalom üldözte és el akarta pusztítani, hogy vétkei miatt szétszórtott a világ népei közé; hogy kicsiségében és megosztottságában erőtlenebb, mint a többi nemzet. De van egy erőssége: vele az Úr, aki bátorítja és a szükség idején megsegíti, hogy győzhessen. Boldog lehetsz, ha ebbe a közösségbe számláltattál.

Október 15. csütörtök **Mát 6, 9-13**

„...legyen meg a Te akaratom, mint a mennyben, úgy a földön is.” (10)

A mennyben Isten akarata akadálytalanul és teljesen megvalósul. Szándékát angyalai hűen teljesítik, seregei parancsát lesik és tökéletesen alávetik magukat annak. Az ember viszont önként, saját döntése alapján csatlakozik Urához. Szavával kötelezi el magát, és tetteivel bizonyítja hűségét. Hányan hangozták már felelőtlenül: úgy valósuljon meg a földön az isteni szándék, mint a mennyben. Szóbeli óhajukat

pedig sokszor maguk hiúsították meg. Szívből akarom mondani az Úr imádságának ezt a szakaszát is!

Október 16. péntek **2Móz 15, 22-27**

„...én vagyok az Úr a te gyógyítód.” (26)

A keserű víz, amit a vándor izraeliták Marában találtak, keserűséget okozott amúgy sem túlságosan állhatatos lelküknek. Az Úr könnyen és gyorsan orvosolta a fizikai problémát Mózes által. Ez az eset azonban a tanítás eszköze volt. Arról szólt, hogy megkeseredett lelkünket is csak az Úr gyógyíthatja meg és teheti édessé. Az Úr a te gyógyítód, ne zúgolódj, ne haragudj emberekre vagy magadra kudarcaid miatt. Rossz helyen keresed a megoldást. Fordulj bizalommal az áldott orvoshoz.

Október 17. szombat **Zsolt 30**

„...csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakaratú ;este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.” (6)

Harag és bánat földi dolgok. Időtartamuk is korlátozott. „Szempillantásig tart”, mondja a hívő bizonyágtétel. Reggelre elszáll az este ránk telepedett bánat. Ha Isten haragszik, oka van rá. Ezért akár örökké neheztelhetne, de inkább jóakarata és szeretete, ami örökké tart. Ismerd meg a haragja idején is jóakarató és szerető Istent.

Október 18. vasárnap **Préd 4, 9-12**

„ Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogyanem az egynek...” (9)

A házasság szerzetési Igéiben azt mondja az Úr, hogy „nem jó az embernek egyedül lenni”. Most egyenesen azt olvassuk, hogy sokkal jobban van dolga a kettőnek, mint a magányosnak. Rajtad is múlik, megtaláloed-e az Úr által neked szánt társat. Ha nem csak azért vágyódsz a másikra, mert birtokolni akarsz valakit, mert szükség van egy személyre, aki a terheidet viszi, hanem ha azt a társat keresed, akinek adhatsz, akivel együtt szolgálhatsz Uradat, akkor hamarabb teljesül kívánságod, és megtapasztalod a „sokkal jobb” igazságát.

Október 19. hétfő **Zsolt 96**

„Énekeljétek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!” (1)

Az ének a hívő ember örömeinek, bánatának is kifejező eszköze. Dalban elmondott érzései azonban az Úrra mutatnak, és megmutatják a környező világnak is, hogy lehet „másképpen” énekelni. Az Úr magasztalása, segítségül hívása új távlatokat nyit minden ember számára.

Október 20. kedd **Kol 3, 1-7**

„Öldököljétek meg a ti földi tagjaitokat...” (5)

Földi tagjainkon nem testrészeinket érti az apostol, hanem ösztönös testi vágyainkat, amilyen a tisztátalanság, fősვნყség bálványimádás. Ezeket az indulatokat nem tudjuk egyszer s mindenkorra koporsóba zárni megtérésünk pillanatában. Naponta kell újabb és újabb rohammal legyőznünk lázadó énünk önző vágyait, ahogy ker-
tünket a magától termő gyomtól megszabadítjuk. Aki elhanyagolja lelki életét, újra ömbere uralma alá kerül.

Október 21. szerda

Préd 12, 1-9

„...emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idejében...” (3)

Az ifjúság túlradó életerő és lobogó öröm ideje. A bibliai könyv bölcs szerzője azonban arra emlékeztet, hogy ez az időszak – bár hasonlít a hajnal szépségéhez – hamar elmúlik. Hiába leszünk bölcsőbbek az idő múlásával, az Úrhoz térni, bizalmunkat egyedül Őbelé vetni nem lesz könnyebb, inkább nehezebb. Boldog, aki idejekorán összeköti sorsát Isten országának ügyével. Így egész ideje az Úrral való boldog közösségben telik el. Bár rövid ideig, de társa és eszöke lehet a világot fenntartó és üdvözítő Istennek.

Október 22. csütörtök

Márk 6, 7-13

„... adott nekik hatalmat a tisztátalan lelkeken.” (7)

A tanítványok azért mentek megtérésről prédikálni, ördögöket űzni és beteget gyógyítani, mert az Úr küldte ki őket. És amiatt volt hatása tetteiknek, mert Istentől kapott hatalommal cselekedtek. A tanítvány teljes engedelmességgel követte Mestere útmutatását. Az Úr ma is keresi azokat, akik nem a maguk akaratából és nem emberek hatalmának árnyékában, hanem felülről kapott erővel indíthatók útnak.

Október 23. péntek

Zak 7, 9-13

„Özvegyet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne sarcoljatok...” (10)

A próféták – így Zakariás is – vezető helyen ismerik fel a fogság okaként azt a bűnt, hogy a jobb helyzetben lévők nem törődtek a kiszolgáltatottak nyomorúságával. Ezért a baj idején meg kellett tapasztalniuk, hogy Isten sem siet azonnal a segítségükre. Nem vet el az Úr és nem hagy veszni örökre, de néha engedi, hogy átmenetileg az történjen velünk, amit gátlástalanul mi is megcselekedtünk másokkal szemben. Vajon hányan hallják meg napjainkban a többséghez tartozóknak, a „jövevényeknek és szegényeknek” panaszát? Miért képzeljük, hogy Isten a mi oldalunkon áll és nem a kiszolgáltatottak mellett?

Október 24. szombat

Zsolt 22

„Bened bíztak atyáink; bíztak és Te megszabadítottad őket.” (5)

Dávid megrendítő szavait imádkozta Jézus a kereszten. Lehet életünknek olyan pillanata, amikor úgy érezzük: Isten ősidők óta gyakorolt szerelme éppen a mi esetünkben bicsaklott meg, s nem értjük ennek igazi okát. Pedig a múlt hangsúlyos üzenete – s reméljük, a mi esetünk végkicsengése ugyanez lesz a jövő nemzedék számára –, hogy a kárhozatos halál felett is az Úr kegyelme diadalmaskodik mindenek ellenére. Erre akarunk gondolni próbatételeink előtt, közben és utána is. Aki hűséges volt elődeinkhez, jóságát velünk szemben is gyakorolni fogja.

Október 25. Biblia vasárnap

Ján 20, 30-31

„Ezek pedig azért íratlak meg...” (31)

Igen, általában felvetődik a kérdés: mi célból is adta Isten az Igét? Bizonyára nem világirodalmi csemegeként vagy természettudományos szakirodalom gyanánt, de nem is aranymondások gyűjteményének szánta. Az írott Ige arról győz meg, hogy Jézus a minta, a tanítómester, aki a felfoghatatlan Istenhez elvezet, és feléleszti bennünk a hitet, mely átvisz a múlandóság börtönéből az örök élet szabadságába.

Október 26. hétfő

Zsolt 95

„...vajha ma hallanátok az Ő szavát. Ne keményítsétek meg a ti szíveteket...” (7-8)

Kivételes jelentősége van a mának. Hiszen kérdés, hogy hol leszünk holnap. A halogatás, a kegyelemmel való játék végveszélybe sodorhat. A megkeményített szív döntésre való képtelenséget jelent. Ne várj újabb külső hatásra, kivételes lelki élményre. Elég az a jel, hogy még tart a ma, még dönthetsz.

Október 27. kedd

Ézs 58, 6-10

„...az éhezőknek megszegd kenyeredet...” (7)

Ézsaiás a tiszta istentiszteletről elmélkedik, és vizsgálja az egyik fontos kegyelmi eszköznek, a böjtnek az értelmét is. Az a kenyérmegosztás tehát, amit az igaz embernek javasol, a saját jólétről a másik javára történő lemondást jelenti. A pusztá önsanyargatás semmiféle erkölcsi értékkel nem bír. A másikért vállalt lemondás viszont gazdaggá tesz és az élet megtalálásához segít.

Október 28. szerda

1Móz 24, 54/b-67

„...szaporodjál ezerszer való ezerig és bírja a te magod az ő ellenségeinek kapuját.” (60)

Mikor a Rebekának adott atyai áldást olvassuk, lehetetlen nem gondolnunk a mai Izraelre. Sőt mi magunk is ismételjük a család szavait: Szaporítsa és tegye győzelmessé az Úr Ábrahám, Izsák és Jákób utódait. E nép győzelme Isten hűségéről való bizonyágtétel is az egész emberiség számára.

Október 29. csütörtök

Joel 2, 28-32

„...kiöntöm lelkemet minden testre...” (28)

Évszázadokkal később az volt a tanítványok nagy tapasztalata, hogy Isten nem személyválogató; Szentlelkét nem csak azokra a kiválasztottakra árasztotta ki, akik az első pünkösdi keresztyén átélői voltak, hanem a pogányokra is, akik semmiféle előzetes ismerettel, istenfélő háttérrel nem rendelkeztek. A Mindenható ellenállhatatlan ereje munkálkodni akar a világban. Lelke azokra fog kiáradni, akik nem tanúsítanak ellenállást. Vigyázz, megelőzhetnek az eddig ismeretlen távollevők!

Október 30. péntek

Luk 23, 39-43

„...te ugyanazon ítélet alatt vagy!” (40)

Jézussal együtt két bűnözőt is kivégeztek, nyilván azzal a szándékkal, hogy az emberek tudatában és az utókor emlékezetében bűnös és ártatlan sorsa összekeveredjék. Milyen különös, hogy ennek égbekiáltó igazságtalanságát, és ezáltal Isten engesztelő áldozatának nagyságát

egy köztörvényes gonosztevő mindenkinél hamarabb és tisztábban felismerte. Mert nemcsak „ugyanazon” ítélet volt, ami Urunkat a keresztre vitte, hanem bűneink átvétele, helyettünk viselt szenvedés is.

Október 31. szombat Reformáció ünnepe Zsolt 42
„Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, ó Isten!” (2)

A szomjúság leggyötrőbb hiányérzetünk. Szép és találó kép a veszéllyel sem törődő szarvasé, melyet ellenállhatatlan erő vonz a forráshoz. Így sóvárgunk mi is Isten Igéje és az Úrral való közösség után. Igen, úgy van, mert ha létezik szomjúság, van élő víz is!

HÍREK, IMATÁRGYAK

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség és a Wesley János Lelkészképző Főiskola delegációja aug. 26-30.között Ukrajnába utazott, hogy méltó módon megemlékezzünk 1941-ben meggyilkolt honfitársainkról. a holokauszt 65. évfordulója alkalmából

A szervezésében segítséget nyújtottak a helyi önkormányzatok, az UMDSZ beregszászi elnöke, Pirigy Béla, a kamenyec-podolszkiji Hesed Sphira zsidó segélyszervezet és a beregszászi hitközség tagjai, akiknek a képviselői csatlakoztak az emléküthöz.

1941-ben a magyar hatóságok minden külső kényszer nélkül kitoloncolták a galíciai területekről érkezett és nálunk menedéket kérő zsidó honfitársainkat. Kőrösmezőn összegyűjtve s más országokból hajtott 80.000 zsidóval együtt Kamenyec-Podolszkijba szállítva kivégezték őket. 18.000 zsidó honfitársunk nyugszik jelöletlen sírban az említett városban.

A mártírok leszármazottai eddig – méltó sírhely híján – a kivégzés helyszínéről elhozott és a Wesley János Lelkészképző Főiskola udvarában elültetett facsemeténél róhatták le évről-évre kegyeletüket.

Az emlékút során követtük az elhurcolás útvonalát Kőrösmezőtől (Jaszinya) Kamenyec-Podolszkijig. Előbbi helyszínen egy emlékkonferencia keretében felelevenítettük a '41-es történéseket, bűnbánati istentiszteletet tartottunk, majd elhelyeztük a vasútállomás falán az emlékezés tábláját. A második helyszínen, a tömegsír fölött létesített parkban emlékművet avattunk, hogy a leszármazottak a szörnyű esemény helyszínén is elhelyezhessék virágaikat s az emlékezés köveit. Megrázó volt túlélők és leszármazottaik (útítársaink között is voltak ilyen személyek) beszámolóit, visszaemlékezéseit hallani. A helyi polgármesterek mindenütt szívesen fogadtak bennünket.

Kamenyec-Podolszkijban a polgármester és a XIX. kerület nevében Iványi Miklós lelkész együttműködési szándéknyilatkozatot írtak alá. Az Ivan Grienko Egyetem képviselőjével főiskolánk rektora, Iványi Gábor írt alá megállapodást közös kutatási, oktatási munkáról.

*

Augusztus végén, szeptember elején Dr. Bruce Kline és felesége, Kay voltak közöttünk. A kedves amerikai

házaspár 17 éve rendszeresen látogat hazánkba. Ezúttal fiuk, Frank, majd az ő felesége, Rhonda is több napot töltöttek itt. Vállalkoztak a hosszú kárpátaljai útra, részt vettek általános iskolai évnyitókón, a főiskolánkén is, és a Wesley napon. Ezen az alkalmon Frank Kline, a Seattle Pacific University dékánja, aki többször tartott előadást, kurzusokat, szervezett konferenciát nálunk, címzetes főiskolai tanári kinevezésben részesült főiskolánkban.

*

A Wesley Schola énekkar szeptember elsején Németh Zsuzsanna vezetésével és az Arco zenekar közreműködésével minősítő koncerten szerepelt Békásmegyeren. A műsor három részét Wesley Károly énekei, XVIII. századi szerzők alkotásai valamint Gyöngyösi Levente Csodálatos országban c. művének részletei alkották. A háromtagú zsűri az énekkart kamarakórus kategóriában fesztiválkórusá minősítette.

*

Október 23-án, pénteken egynapos női konferenciát tartunk Békásmegyeren. A nap programja: 10.00 *A nő mint az élet és a jövő hordozója (Éva és Mária története alapján)*, 13.00 ebéd, 15.00 *A nő mint az élet védelmezője (Abigél)*, 18.00 *A nő mint társ a hatalomban (Debóra)*, 19.00 vacsora. Az előadások után közös beszélgetés lesz. Jelentkezés és információ Szabó Ildikónál (szaboildiko@wjlf.hu, tel.: 70/338-98-20) vagy Iványi Gáborné Évánál (tel.: 70/452-08-59) **október 12-ig**.

TARTALOM

Akik könnyhullatással vetnek...	1
Begyűjtés	1
„...és olyan jó érzés volt!”	2
A lámpa sárgát mutatott	2
Krisztus elhívott követének /A. von Bergen/	3
Isten szeme	7
Tanács /vers/	8
Bizalom	8
A bankjegy	8
Még egy perc	9
Hírek	12

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.